

eo đôi tay dẻo mềm của các cô
lúc chỉ em vẫn có thói quen xem
những đêm trăng sáng, vừa làm
là một nét sinh hoạt văn hóa
trăng rọi qua vườn cây đàn hoa
của các cô gái...

ơi của các cô độ vài ba khoảnh
niên ngồi dưới gốc mít, tay cầm
cất giọng ví:

ng, sao thưa...

oi chờ...

oi, đừng làm ngơ... cực lòng... ư

ại ngay

anh không gần bố

ó chồng rồi

anh mới đón ngõ trao thư

gái chỉ giờ

như dạo... bùa trừ dân tay... ư

ay của các cô gái phải chăng
chung của họ khi đã nhận lời
âm trạng của Hoa trong ngày
này...

ng, trăng rọi tỏ vào hai gương
liếc nhìn Hiền, không rõ đang
au vùng trán nhỏ dưới lớp tóc
?...?

Hiền với hai hàng mi dài sẫm
m đậm nhia về đâu?

Rồi đột nhiên, đôi môi mọng của Hiền hé cười:

— Sao người ta hay thề nguyện với nhau dưới trăng
như Liêu nhỉ?

Liêu lúng túng:

— Tôi... cũng không hiểu. Núi có thể đổ, sông có thể
thay dòng, còn trăng, hết voi lại đây, chẳng bao giờ
cạn... có lẽ là vì thế.

— Vậy, anh Liêu từng thề với ai chưa?

Liêu nhìn ra xa về phía trước, cả một khung trời
cầu thăm. Dãy núi đã chạy từ Bãi cháy về nhấp nhô,
nhấp nhô, kéo dài tựa một con tàu khổng lồ chạy
không ngừng qua bao nhiêu thế kỷ. Cây hải đăng ở cửa
hiền vẫn lấp lóe tắt đỏ...

Liêu trả lời hơi lấp lửng:

— Tôi chưa thề với ai, mà cũng chưa ai thề với tôi.
Hiền ngồi lẩm thính.

Liêu cảm thấy như mình vừa nói dối nên phải tâm
sự cho bạn hiểu thêm mình:

— Trước đây vài ba năm, tôi có yêu một cô gái ở
tỉnh Phước Sơn tên là Hoa. Mỗi tình đầu ấy khá đẹp
và tôi tưởng sẽ bền vững. Nhưng không ngờ, lần ra trận
tôi ghé lại Phước Sơn để thăm Hoa, chính là lần mà tôi
gặp Hiền trên goòng đò thì làng không còn nữa, bom
đạn đã phá nát, gia đình cô ấy cũng đã dời đi nơi khác.

Hiền rời theo câu chuyện khá chật chề, lên tiếng ngay:

— Rồi anh ngại không đi tìm.

— Điều đáng ngại là chỗ này, nói là đau khổ mới
đúng, tôi đã gặp được một người làng, họ cho hay tìm
cô ấy đã lấy chồng, sắp có con...!